

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.10.1976, sp. zn. 20 Co 363/76, ECLI:CZ:MSPH:1976:20.CO.363.1976.1

Číslo: 36/1978

Právní věta: Pro právní vztah mezi věřitelem a ručitelem dlužníka je nerozhodné, zda byl ručitel před tím, než učinil písemné prohlášení o ručení (§ 52 o. z.), uveden dlužníkem v omyl.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 21.10.1976

Spisová značka: 20 Co 363/76

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ručení

Předpisy: 40/1964 Sb. § 49
§ 52

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 36/1978 sb. rozh.

Pro právní vztah mezi věřitelem a ručitelem dlužníka je nerozhodné, zda byl ručitel před tím, než učinil písemné prohlášení o ručení (§ 52 o. z.), uveden dlužníkem v omyl.

(Rozsudek městského soudu v Praze z 21. 10. 1976, [20 Co 363/76](#))

Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem uložil žalovaným F. S. a K. H. zaplatit žalující spořitelně 3430 Kčs s tím, že plněním jednoho ze žalovaných. Žalobce poskytl žalovanému F. S. půjčku v částce 5000 Kčs podle smlouvy o půjčce uzavřené dne 8. 4. 1974. Na tuto půjčku zůstal žalovaný F. S. žalobci dlužen částku 3430 Kčs, jež je předmětem žaloby. Žalovaný K. H. ke smlouvě o půjčce přistoupil jako ručitel.

Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podal odvolání žalovaný K. H. Ve svém odvolání navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se proti němu žaloba zamítá. Byl toho názoru, že uvedená smlouva o půjčce je neplatná, protože byl žalovaným F. S. uveden v omyl ujištěním, že dřívější půjčku ve výši 10 000 Kčs, při níž byl rovněž žalovanému F. S. ručitelem, má již vůči žalobci uhrazenou. Měl proto zato, že tato skutečnost tvoří důvod k odstoupení od smlouvy o ručení podle ustanovení § 49 odst. 2 o. z.

Městský soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním napadené části potvrdil.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 52 o. z. lze pohledávku zajistit ručením. Ručení vzniká na základě písemného prohlášení, kterým ručitel na sebe bere vůči věřiteli povinnost, že uspokojí pohledávku v případě, že ji neuhradí sám dlužník.

O takový případ šlo v projednávané věci. Žalovaný K. H. nepopírá, že se zavázal jako ručitel a že uvedená půjčka nebyla v dohodnuté lhůtě splacena. Důvodně proto žalující státní spořitelna uplatnila nárok jak proti dlužníku, tak i proti ručiteli.

Podle ustanovení § 49 odst. 2 o. z. má účastník, který jednal v omylu, právo odstoupit od smlouvy, byl-li omyl druhým účastníkem vyvolán úmyslně.

Omyl, jehož se v daném případě dovolává žalovaný K. H., by musel být úmyslně vyvolán věřitelem, vůči němuž ručitel svým písemným prohlášením vzal na sebe ve smyslu ustanovení § 52 o. z. povinnost, že pohledávku uspokojí, jestliže ji neuspokojí dlužník. Jen tehdy by omyl mohl vyvolat právní důsledky v občanskoprávním vztahu mezi věřitelem a ručitelem. Tak tomu v projednávané věci nebylo. Nelze se proto úspěšně domáhat omylu údajně vyvolaného dlužníkem s právními účinky pro věřitele. Počinání dlužníka vůči ručiteli by ovšem mohlo zakládat povinnost dlužníka uhradit ručiteli případně vzniklou škodu. Avšak tato skutečnosti v právním vztahu mezi dlužníkem a ručitelem neovlivňuje podstatu právního vztahu mezi věřitelem a ručitelem. Opačný závěr by byl v rozporu s účelem ručení jako právním prostředkem zajištění práv a povinností ze závazků.

Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v odvolání napadené části potvrdil.